

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/128/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1717208083
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1717208083.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: T. E. , narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom M., R. č. XX, zastúpený JUDr. Romanom Klimekom, advokátom, Pezinok, Radničné námestie č. 5, proti žalovanému: B. E. , narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom M., R. č. XX, zastúpený JUDr. Darinou Michalkovou, advokátkou, Bratislava, Škultétyho č. 1, o zrušenie vecného bremena, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 30. januára 2019, č.k. 9 C 44/2017-292, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 30. januára 2019, č.k. 9 C 44/2017-292, **p o t v r d z u j e .**

II. Odvolanie žalobcu **o d m i e t a .**

III. Žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Pezinok rozsudkom zo dňa 30.1.2019, č.k. 9 C 44/2017-292, zrušil vecné bremeno spočívajúce v doživotnom užívaní nehnuteľností nachádzajúcich sa v Modre, na R. ulici č. XX, zriadené darovacou zmluvou a zmluvou o zriadení vecného bremena zo dňa 17.7.2015, č. V XXXX/XXXX, zapísané v časti „C“ Ťarchy na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie M., viažuce sa k nehnuteľnostiam zapísaným na Okresnom úrade Pezinok, katastrálny odbor ako parcely registra „C“ č. XXXX/XX o výmere 74 m², druh pozemku záhrady, č. XXXX/X o výmere 173 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, č. XXXX/X o výmere 120 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, stavba - rodinný dom, so súpisným č. XXXX; žalobcovi uložil povinnosť k rukám žalovaného poskytovať peňažné plnenie v sume 400,- € mesačne, vždy do 15. dňa kalendárneho mesiaca, počnúc právoplatnosťou rozsudku; žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 15.12.2017, ktorou sa žalobca domáhal ako výlučný vlastník nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, v okrese Pezinok, obec M., katastrálne územie Modra, a to parciel registra „C“ č. XXXX/XX o výmere 74 m², druh pozemku záhrady, č. XXXX/X, o výmere 173 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, č. XXXX/X o výmere 120 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria a stavby so súpisným č. XXXX, postavenej na parcele č. XXXX/X, druh stavby - rodinný dom, zrušenia vecného bremena spočívajúceho v práve žalovaného doživotne užívať vyššie uvedené nehnuteľnosti ako celok. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že vlastníkom predmetných nehnuteľností sa stal na základe osvedčenia o dedičstve zo dňa 8.1.2015 v podiele, ktorý zdedil po matke. Na základe darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena zo dňa 17.6.2015 uzavretej medzi ním a žalovaným sa stal výlučným vlastníkom nehnuteľností a žalovaný osobou oprávnenou z vecného bremena. Spolužitie strán sporu v predmetných nehnuteľnostiach bolo spočiatku pokojné, potom ako

začal nehnuteľnosti rekonštruovať, v auguste 2016, sa vzťahy medzi stranami sporu zhoršili, začali konflikty, pri ktorých žalovaný bránil rekonštrukčným prácam, za súčasného osočovania a nadávania. Po vykonaní väčšej časti rekonštrukčných prác sa žalovaný začal domáhať vrátenia daru a začal mu brániť v užívaní nehnuteľnosti, rovnako aj jeho deťom a manželke. Dňa 18.12.2016 situácia vyvrcholila tým, že žalovaný založil v dome niekoľko ohnísk, čím spôsobil požiar, okrem tohto požiaru zničil a porozbíjal nové zariadenie domu. Trestné konanie v predmetnej veci bolo vedené pod č. ORP -505/1-VYS-PK-2016, na OR PZ Pezinok, oddelenie kriminálnej polície; z trestného činu všeobecného ohrozenia bol obvinený žalovaný, ktorý bol umiestnený na psychiatrickú kliniku P. Pinela, kde bol v rámci trestného stíhania skúmaný i jeho duševný stav. Trestné stíhanie žalovaného bolo zastavené z dôvodu, že nebol v čase spáchania činu pre nepričetnosť trestne zodpovedný. Následne z obavy o svoj život a zdravie i život a zdravie svojej rodiny a v záujme ochrany majetku, vymenil na nehnuteľnostiach zámky. Konanie a správanie sa žalovaného voči príslušníkom jeho rodiny i susedom bolo viackrát riešené orgánmi činnými v trestnom konaní a Mestským úradom v Modre. So žalovaným sa v žiadnom prípade nedá dohodnúť na výkone práva z vecného bremena, pričom neznesiteľná situácia trvá už od júna 2016. On ako výlučný vlastník veci nemôže nehnuteľnosti užívať, pretože stále pretrvávajú obava o jeho život a zdravie, ako aj členov jeho rodiny. Od momentu zriadenia vecného bremena do podania žaloby došlo k zmene pomerov medzi osobou povinnou a oprávnenou z vecného bremena, takže je daný dôvod na zrušenie vecného bremena, bez akejkoľvek náhrady.

2. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, svedkov, oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav veci. Dňa 26.8.2016 podal žalobca trestné oznámenie na žalovaného, ktoré je zachytené v zápisnici č. 1 Pn 16/1107-1. Podstatou trestného oznámenia boli žalobcom opísané skutočnosti, podľa ktorých mal žalovaný brániť začatej rekonštrukcii nehnuteľností, ktoré boli predmetom darovania. Žalovaný mal podľa vyjadrení žalobcu uviesť, že ho radšej zabije a odsedí si za to osem rokov. Vyhrážky zo strany žalovaného mali ďalej pokračovať, v dôsledku čoho sa žalobca bojí chodiť do domu. Ďalšie trestné oznámenie podal žalobca písomne dňa 30.9.2016, v ktorom uvádzal, že od polovice júna 2016 začal žalovaný s ohováraním jeho osoby medzi známymi, u zamestnávateľa, susedov, rozširuje o ňom, že je špina, zlodej, klamár, vrah atď., hrubo zasahuje do jeho práv na ochranu osobnosti a neustále sa vyhráža. Dňa 10.10.2016 bola na OR PZ Pezinok spísaná Zápisnica o trestnom oznámení pod č. ČVS ORP/MD-PK-2016, za účelom doplnenia trestného oznámenia žalobcu, ktorý uviedol, že žalovaný pokračuje v ohováraní jeho osoby, mal kontaktovať spravodajstvo televízie Markíza, kde uviedol, že ho okradol a podviedol. Opätovne sa žalobca na políciu dostavil dňa 31.10.2016, kde podal trestné oznámenie na žalovaného pre trestný čin krivého (pravdepodobne obvinenia, poznámka odvolacieho súdu). Dňa 7.11.2016 bol žalobca vypočutý pred OR PZ Pezinok, kde vypovedal ku skutočnostiam vyplývajúcich z trestných oznámení na žalovaného, kde opätovne popísal, ako mu žalovaný začal brániť v rekonštrukcii rodinného domu, ktorého je výlučným vlastníkom, slovne ho napádať, vyhrážať sa mu a aj členom jeho rodiny, ohovárať ho pred susedmi, zamestnávateľom a občanmi mesta Modra. Dňa 16.12.2016 podal žalobca opätovne písomne trestné oznámenie na žalovaného, v ktorom popísal ako ho žalovaný na verejnosti osočuje z krádeže a podvodu, porušuje domovú slobodu, bráni mu v užívaní majetku a kladie rôzne prekážky. Zo zápisnice OR PZ Pezinok zo dňa 18.12.2016, č. ČVS: ORP-505/1-VYS-PK-2016 vyplýva, že žalobca bol vypočutý ako svedok/poškodený a popísal ako toho istého dňa zistil na adrese svojho trvalého pobytu v Modre, na R., v dome, ktorého je výlučným vlastníkom, poškodenia majetku spôsobené založením viacerých ohnísk požiarov, na základe ktorých bola ohňom spôsobená škoda, ktorú odhadol na sumu 75.000,- €, za podozrivú osobu označil žalovaného. Rozhodnutím Okresného úradu Pezinok č. OU-PK-OVVS/2016/10402/Pr.64/2017, zo dňa 31.8.2017, bol žalovaný uznaný vinným z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa dopustil tým, že dňa 19.8.2016 bránil žalobcovi vstupe do obývacej izby v dome, ktorého je žalobca výlučným vlastníkom. Uznesením č. ČVS: ORP-505/1-VYS-PK-2016, zo dňa 19.12.2016, bolo vznesené obvinenie voči žalovanému pre trestný čin všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, na základe skutočností, že žalovaný dňa 18.12.2016 v presne nezistenom čase, v Modre na R. č. XX, v rodinnom dome, ktorého vlastníkom je žalobca spôsobil požiar tak, že na viacerých miestach uvedeného rodinného domu porozlieval kvapalnú látku, ktorú následne zapálil a vyvolal požiar na viacerých miestach, pričom v šatníku na poschodí založil požiar v blízkosti fľaše s obsahom propán-butánu, čím vydal cudzí majetok do nebezpečenstva škody veľkého rozsahu a spôsobil vlastníkovi veci škodu vo výške 170.000,-€. Uznesením Okresnej prokuratúry Pezinok zo dňa 16.6.2017, č.k. Pv 786/16/1107-26, bolo trestné stíhanie žalovaného pre trestný čin

všeobecného ohrozenia zastavené s odôvodnením, že žalovaný nebol v čase činu pre nepričetnosť trestne zodpovedný. V odôvodnení uznesenia bolo okrem iného konštatované, že k činu žalovaného došlo správanie sa žalobcu a jeho manželky k žalovanému. Podľa znaleckého posudku na odhad ceny nehnuteľností, mali nehnuteľnosti v čase pred požiarom hodnotu 132.079,70 €. Skúmaný bol i duševný stav žalovaného znalcom z odboru psychiatria, znalkyňa MUDr. Elena Žigová uviedla, že žalovaný v čase spáchania činu trpel ľahkou organickou-skleroticko-hypertonickou poruchou osobnosti a hlbokou, patologickou depresívnou reakciou na konfliktnú a stresovú situáciu, čím v inkriminovanom čase mal výrazne znížené rozpoznávacie schopnosti a stratu ovládacích schopností. Znalkyňa tiež uviedla, že v čase akútnej fázy depresívnej reakcie by mohol byť žalovaný potencióálne nebezpečný, avšak od 19.12.2016 sa podroboval ústavnej liečbe a neskôr ambulantnej psychiatrickej liečbe. Podľa potvrdenia ošetrojúcej lekárky je žalovaný pod pravidelnou ambulantnou psychiatrickou liečbou, užíva lieky, chodí na kontroly, jeho stav je zlepšený. Z obsahu škodového spisu poisťovne Uniqa, a.s. zistil, že poisťovní bol požiar v rodinnom dome žalobcu nahlásený ako škodová udalosť, záverečná výška škody bola ustálená na sumu 51.182,63 €, ktorá bola poisťovňou vyplatená a poukázaná na účet žalobcu. Z obsahu výpovedí na pojednávaní vyplynulo, že (pravdepodobne žalobca, poznámka odvolacieho súdu) trvá na podanej žalobe, rozhodol sa prijať dar od žalovaného, čím sa stane výlučným vlastníkom nehnuteľností a vyplatí svojich súrodencov, čo aj urobil. Pôvodne mala byť uzavretá zmluva bez zriadenia vecného bremena, ale žalovaný trval na jeho zriadení. Vzťahy sa zhoršili potom, ako začal dom prerábať, s čím žalovaný nesúhlasil. Situácia vygradovala dňa 18.12.2016, kedy zistil, že žalovaný založil v dome požiar a zničil prakticky celé vnútro. Žalovaný potvrdil, že bol proti rekonštrukcii, nepáčilo sa mu, že žalobca miňa veľa peňazí, že chcú meniť okná. Viackrát sa vyjadril, že ak by vedel, že žalobca bude dom prerábať, tak by mu ho nikdy nedaroval. Žalobca ho vyhadzoval, hovoril mu, že nebude čakať, kým skape a podobne. Výpovede svedkov potvrdili, že žalovaný je osoba konfliktná, s despotickými črtami, ktoré sa prejavili už predtým ako žalobca a žalovaný uzavreli darovaciu zmluvu a zmluvu o zriadení vecného bremena, po začatí rekonštrukcie domu boli medzi žalobcom a žalovaným spory a dochádzalo k vzájomným hádkam. Právni zástupcovia sa pridrižovali svojich písomných prednesov a vyjadrení uvedených v žalobe a k podanej žalobe. Právny zástupca žalobcu vyjadril presvedčenie, že v danom prípade sú naplnené hmotnoprávne podmienky pre zrušenie vecného bremena, nakoľko došlo k zmene pomerov a k hrubému nepomeru medzi právami a povinnosťami povinného a oprávneného. Poukázal na konfliktnú a despotickú povahu žalovaného a na práva žalobcu ako vlastníka nehnuteľností, ktoré sú nad právom vyplývajúcim z vecného bremena s tým, že nehnuteľnosti na ktoré je viazané vecné bremeno, sú v súčasnosti neobývateľné, vyžadujú opravu a že žalovaný má zabezpečené bývanie, ktoré okrem iného, nebolo súčasťou zriadeného vecného bremena. Právna zástupkyňa žalovaného naopak tvrdila, že nedošlo k naplneniu hmotnoprávných podmienok potrebných k zrušeniu vecného bremena doživotného užívania, nakoľko žalobca nepreukázal v čom nastala zmena pomerov a už vôbec nepreukázal vznik hrubého nepomeru. Žalobca vedel do čoho ide, keď podpisoval darovaciu zmluvu a vedel aj o povahových vlastnostiach žalovaného, ktorého spoluvlastnícky podiel, ktorý bol predmetom darovania, má určitú hodnotu a nie je možné, aby bol žalovaný zbavený majetku, bez adekvátneho protiplnenia, ktoré spočíva v práve vyplývajúceho z vecného bremena.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 151n ods. 1, § 151p ods. 3 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že vecné bremena sú právom k cudzej veci, a to k nehnuteľnej, pričom obmedzujú vlastnícke právo vlastníka nehnuteľnosti v prospech iného subjektu. V danom prípade bolo vecné bremeno zriadené zmluvou a obsahuje právo žalovaného doživotne užívať nehnuteľnosť, ktorá bola predmetom darovania bezodplatne. V prípade vecného bremena doživotného užívania zaniká vecné bremeno predovšetkým smrťou osoby z vecného bremena oprávnenej. Vecné bremeno môže zrušiť aj súd za náhradu vtedy, ak zmenou pomerov vznikne hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného. Za nespravodlivé možno považovať napríklad také plnenie, ktoré by presahovalo únosnú mieru, pričom zmena, ktorá nastala, musí byť v súlade s dobrými mravmi. Poukázal na to, že vlastnícke právo je najvýznamnejším vecným právom. Vlastnícke právo obsahuje právo vec ovládať, držať ju, užívať, požívať plody veci a jej úžitky a nakladať s ňou vlastnou mocou, nezávisle od kohokoľvek a čohokoľvek. Vlastnícke právo je absolútnym právom a pôsobí proti všetkým. Obsahom práva vecného bremena vec užívať je individuálna spotreba predmetu vlastníctva. Oprávnený z vecného bremena môže vec užívať, nie však s ňou nakladať, ovládať ju. Tieto práva patria výlučne vlastníkovi veci. V prejednávanej veci bolo preukázané, že strany sporu uzavreli platnú darovaciu zmluvu a zmluvu o zriadení vecného bremena, na základe ktorých sa stal žalobca výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie Modra a žalovaný oprávneným z vecného bremena ich doživotného užívania, bezodplatne. Žalobca

sa žalobou domáhal zrušenia vecného bremena zriadeného v prospech žalovaného tvrdiac, že nastala zmena pomerov. Z obsahu skutkových tvrdení uvedených v žalobe, bolo možné dovodiť, že zmenu pomerov vidí žalobca v skutočnosti, že žalovaný mu bráni vo vykonávaní rekonštrukcie nehnuteľností, v čoho dôsledku dochádza ku konfliktom a spoločné užívanie nehnuteľností sa stalo neznesiteľným. Dôsledkom konfliktov bol napokon jednoznačne preukázaný čin žalovaného, ktorý založením požiaru a rozbitím zariadenia spôsobil žalobcovi ako vlastníkovi veci škodu v hodnote 51.182,63 €; nehnuteľnosti sa tak stali dočasne neobývateľné. Ďalej konštatoval, že vlastnícke právo je právom absolútnym a výlučne vlastníkom je oprávnený rozhodovať o nakladaní s nehnuteľnosťou a o jej rekonštrukcii. Súhlas osoby oprávnenej z vecného bremena k tomu nepotrebuje a akékoľvek bránenie rekonštrukcii zo strany žalovaného je neprípustné. Žalovaný darovaním svojho spoluvlastníckeho podielu žalobcovi stratil výsady vlastníka, nemá právo rozhodovať o veci a nakladať s ňou, pričom je nemysliteľné, aby zasahoval do rozhodnutia žalobcu s nehnuteľnosťou nakladať, vrátane jej rekonštrukcie. Žalovaný musí rozhodnutie vlastníka veci, v danom prípade žalobcu, strpieť. Preto, ak žalovaný bráni slovne, fyzicky (výmena zámkov na izbe) rekonštrukcii, ku ktorej žalobca pristúpil, hrubo tým zasahuje do vlastníckych práv žalobcu a obmedzuje ich nad mieru primeranú pomerom medzi stranami. V priebehu konania z vyjadrení žalovaného vyplynulo, že stále sa vnútorne cíti byť tým, kto rozhoduje o tom, čo sa bude v nehnuteľnosti a s ňou diať a odmieta rešpektovať rozhodnutia vlastníka. Viackrát na pojednávaní zopakoval, že „keby vedel o úmysle žalobcu dom prerábať, tak by mu ho nedaroval“, z čoho vyplýva že žalovaný si absolútne neuvedomuje, že nie je ten, kto je oprávnený vec ovládať. Tento postoj žalovaného a jeho odmietanie rozhodnutí žalobcu vyústil napokon do činu, ktorý spáchal v stave zmenšenej príčetnosti a ktorým spôsobil škody vo veľkom rozsahu, ktoré sám ohodnotil iba „okolo 1.000,- €“, čo dokazuje, že ani nebezpečnosti skutku si nie je žalovaný vedomý. Vecné bremeno nemôže zaťažovať povinnú osobu nad dohodnutú mieru a spôsobom, s ktorým pri uzatváraní zmluvy o zriadení vecného bremena nemohli ani počítať. Svedkovia potvrdili, že žalovaný je panovačný a všetko musí byť po jeho, bol taký vždy (svedkovia M. E. a O.). Svedok B. E. ml. vypovedal, že sa so žalovaným 10 rokov nekontaktuje pre jeho konfliktnú povahu. Jediný svedok P. E. vypovedal, že sa so žalovaným vychádzať dá. Z. svedkyne B. považoval za nerelevantnú, nakoľko všetky skutočnosti, o ktorých vypovedala sa dozvedela iba sprostredkovane od tretích osôb. Uvedené výpovede svedkov by mali nasvedčovať tomu, že žalobca vedel od koho dar prijíma a mohol si byť vedomý, že vzájomné spolužitie môže byť konfliktné, teda že nedošlo k žiadnej zmene stavu, ktorý by tu nebol už pred uzavretím zmluvy o zriadení vecného bremena. Zmena pomerov však podľa jeho názoru nastala až potom, ako žalovaný začal zasahovať do výkonu vlastníckych práv žalobcu aktívnym bránením sa proti rekonštrukcii domu, čím sa konflikty medzi žalobcom a žalovaným dostali na neúnosnú mieru. O konfliktnéj povahe žalovaného i o tom, že sa vzťahy vyostрили po začatí rekonštrukcie domu, svedčia aj trestné oznámenia podávané žalobcom na žalovaného, rovnako priestupkové konania vedené proti žalovanému. Ak žalovaný zasahuje do výkonu práv žalobcu ako vlastníka veci spôsobom, ktorým obmedzuje využívanie jeho vlastníckych práv, potom nastáva hrubý nepomer medzi bremenom povinného a výhodou oprávneného. Vecné plnenie spočívajúce v užívaní nehnuteľnosti žalovaným nie je možné od žalobcu spravodlivo požadovať. Nie je zanedbateľnou skutočnosťou, že spoločné užívanie nehnuteľností žalobcom a žalovaným sa dostalo do bodu, kedy sú reálne ohrozené hodnoty akými sú život a zdravie a tiež majetok tretích osôb. Je pravdou, že čin žalovaného, ktorý bol v riešení orgánmi činnými v trestnom konaní spáchal žalovaný v stave zmenšenej príčetnosti, že momentálne je žalovaný pod psychiatrickou liečbou a zdá sa byť v dobrom stave. Je však tiež vysoko pravdepodobné, že ak by sa žalovaný znovu ujal užívania nehnuteľností, konfliktná situácia by znovu nastala a v takom prípade je správanie sa žalovaného nepredvídateľné. Ochrana života a zdravia a aj majetku stojí nad užívacím právom žalovaného. Výkon práva a to akéhokoľvek musí byť uskutočňovaný v súlade s dobrými mravmi. Ustanovenie § 151p Občianskeho zákonníka hovorí o možnosti súdu rozhodnúť o zrušení vecného bremena za primeranú náhradu. V čase uzavretia darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena dňa 17.5.2015, bol žalovaný podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie Modra. Hodnota nehnuteľností pred vznikom poisťnej udalosti zo dňa 18.12.2015 bola podľa znaleckého posudku vyhotovovaného v rámci vyšetrovania orgánmi činnými v trestnom konaní vo výške 132.079,70 € po čiastočnej rekonštrukcii financovanej žalobcom. Dokazovanie za účelom zistenia hodnoty spoluvlastníckeho podielu žalovaného v čase jeho darovania strany nenavrhli. Žalobca žiadal o zrušenie vecného bremena bez náhrady, resp. aby súd pri určení výšky náhrady prihliadal na výšku škody spôsobenú žalovaným. Domnieva sa, že náhrada škody je samostatným nárokom žalobcu voči žalovanému a nemožno ho riešiť v konaní o zrušení vecného bremena. Spoluvlastnícky podiel žalovaného, ktorý daroval žalobcovi má svoju nepopierateľnú majetkovú hodnotu, preto zrušenie vecného bremena bez náhrady neprichádza do úvahy. Keďže vecné

bremeno užívania nehnuteľností zahŕňa v sebe i právo bývania, mala by byť poskytnutá náhrada taká, aby si žalovaný mohol bývanie zabezpečiť aspoň formou nájomného bytu. Žalovaný v súčasnosti býva v garsónke v Modre, ktorá je vo vlastníctve jeho syna M. E.. Z verejne prístupného portálu www.nehnuteľnosti.sk zistil, že prenájom jednoizbového bytu v Modre stojí mesačne od 300,- € do 450,- €. Uvedená suma postačuje na to, aby mal žalovaný zabezpečenú potrebu bývania, ktoré v sebe zahŕňa právo užívania. Zrušením vecného bremena užívania nehnuteľností nie je dotknutá morálna povinnosť žalobcu poskytnúť žalovanému pomoc v starobe a chorobe, pokiaľ ju žalovaný bude potrebovať.

3.2. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 257 C.s.p. a nepriznal žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania z dôvodov existencie dôvodov osobitného zreteľa, ktoré videl vo výnimočnej situácii, ktorá je daná tým, že na strane žalobcu vystupuje syn a na strane žalovaného otec. Už táto samotná situácia je vysoko konfliktná a zaťažuje obe strany sporu. Za danej situácie sa mu javí ako nespravodlivé, aby ktorákoľvek strana platila druhej strane trovy konania, pričom to dokonca považuje za rozporné s dobrými mravmi a neprímerane tvrdé i v prípade, že žalobca nebol v konaní plne úspešný.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku II., ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť k rukám žalovaného poskytovať peňažné plnenie v sume 400,- € mesačne, vždy do 15. dňa kalendárneho mesiaca, počnúc právoplatnosťou rozsudku a vo výroku III., ktorým žiadnej zo strán nebolo priznané právo na náhradu trov konania, podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. e/, f/, h/ (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Vytkol súdu prvej inštancie, že napadnuté rozhodnutie nie je riadne odôvodnené, pričom jeho povinnosťou bolo sa vysporiadať so všetkými skutkovo relevantnými otázkami a dať na ne jasné odpovede. Prvoinštančný súd podľa jeho názoru vec správne právne posúdil čo sa týka dôvodov a podmienok na zrušenie vecného bremena, ktoré bolo stranami sporu dohodnuté ako súčasť darovacej zmluvy. Domáhal sa zrušenia vecného bremena spočívajúceho v práve žalovaného doživotne užívať predmetné nehnuteľnosti zriadené darovacou zmluvou a zmluvou o zriadení vecného bremena podľa § 151p ods. 3 Občianskeho zákonníka. Predmetné ustanovenie umožňuje súdu zrušiť vecné bremeno za peňažnú náhradu, ak v dôsledku zmeny pomerov nastane hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného. Predpokladom vydania vyhovujúceho súdneho rozhodnutia je zmena pomerov, hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného i príčinná súvislosť medzi týmito dvoma predpokladmi. Súd prvej inštancie dospel správne k záveru, že v danej veci došlo k zmene pomerov, že žalovaný užíva prevažnú časť nehnuteľnosti na úkor vlastníka nehnuteľností, že ho obmedzuje v užívaní jeho vlastníctva a svojim správaním, nadávkami jemu a jeho rodine spôsobuje psychický stres. Žalovaný bránil bez akýchkoľvek relevantných dôvodov v rekonštrukcii nehnuteľnosti, napriek tomu, že by aj jemu zabezpečila lepšie a kvalitnejšie podmienky na bývanie. Prvoinštančný súd správne dospel po vykonaní dokazovania, že žalovaný je panovačný a má neznesiteľnú povahu, je agresívny, čo vyústilo do spáchania viacerých protiprávných činov zo strany žalovaného, pričom boli ohrozené také hodnoty ako je jeho život a zdravie i členov jeho rodiny a navyše aj susedov. Občiansky zákonník v príslušných ustanoveniach (§ 151p ods. 3) bližšie nerozvádza, v čom má spočívať zmena pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu úpravy rozsahu a obsahu vecného bremena. Zrejme sa však ňou mieni zmena nielen v objektívnych okolnostiach, ale aj v osobných pomeroch účastníkov, pokiaľ sa výrazným spôsobom dotýka ďalšieho obsahu či trvania vecného bremena. Za určitých okolností hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného môže vzniknúť aj zmenou v správaní sa subjektov tohto právneho vzťahu. Výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov musí byť pritom v súlade s dobrými mravmi. Nikto nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných. Aj výkon práv a povinností vyplývajúcich z vecného bremena musí byť teda v súlade s dobrými mravmi. Ak preto niektorý zo subjektov právneho vzťahu založeného vecným bremenom hrubo zneužíva svoje práva a správa sa v rozpore s dobrými mravmi, môže to mať vplyv na zmenu obsahu vecného bremena, prípadne na jeho zrušenie. Úspešne preukazoval a preukázal, že hrubé správanie sa žalovaného mu bráni naďalej dodržiavať jeho záväzok voči nemu z titulu vecného bremena. Keďže súdna prax pripúšťa možnosť zrušenia vecného bremena pre zmenu pomerov aj v prípade mimoriadne konfliktných vzťahov medzi účastníkmi, boli v danej veci splnené podmienky pre zrušenie vecného bremena za náhradu. Žalovaný ho a jeho rodinu dlhodobo vystavuje psychickému stresu, nadáva mu, osočuje ho, ohrozuje jeho život a zdravie a aj majetok, čo sa nepochybne negatívne odrazilo na jeho celkovom psychickom stave. Situáciu riešil viackrát aj podaním

trestného oznámenia, pričom bol vo viacerých veciach uznaný za vinného a v tej najzávažnejšej veci (podpálenie rodinného domu), bolo voči nemu zastavené konanie z dôvodu „lebo obvinený (žalovaný) nebol v čase činu pre nepríčetnosť trestne zodpovedný.“ V iných prípadoch orgány činné v trestnom konaní dospeli k záveru, že žalovaný sa svojim konaním smerujúcim voči nemu dopustil priestupku proti občianskemu spolunažívaniu a uložil mu pokutu. Konflikty a spoločensky neprijateľné správanie sa žalovaného v čase po uzavretí zmluvy o zriadení vecného bremena potvrdili v rámci dokazovania na súde prvej inštancie aj svedkovia. Za tejto situácie, pri zmenenom správaní sa žalovaného sa dôvodne domáhal zrušenia vecného bremena. Nesprávne sa ale podľa jeho názoru prvoinštančný súd vysporiadal s výškou primeranej náhrady za zrušenie vecného bremena, keď pri určení zodpovedajúcej výšky náhrady za právo doživotného užívania nehnuteľností - domu a súvisiacich pozemkov, nemožno za rozhodujúci považovať spôsob zabezpečenia budúceho bývania oprávnenej osoby (napríklad vo forme obstarania vlastníctva bytu). Spôsob zabezpečenia bývania, aký si hodlá zvoliť oprávnený z vecného bremena, t.j. či sa uspokojí s nižším alebo vyšším štandardom bývania, so samostatným bývaním alebo so spoločným bývaním, s bývaním v penzióne, resp. u príbuzného, je na slobodnom rozhodnutí oprávneného. V tejto otázke súd prvej inštancie postupoval správne, už aj z dôvodu, že žalovaný má dlhodobo zabezpečené adekvátne bývanie v byte v Modre, na C. ul. č. XX. Zákon síce bližšie primeranú náhradu necharakterizuje, ale z hľadiska správneho rozhodnutia o tejto náhrade je významné, aký je majetkový prospech vlastníka (spoluvlastníkov) zaťaženej nehnuteľnosti a majetkový dôsledok u oprávneného, vychádzajúc z toho, že právo z vecného bremena spočíva v bezplatnom doživotnom bývaní. Vzhľadom na tento charakterizujúci účel (výhodu oprávneného z vecného bremena) musia byť majetkové dôsledky prejavujúce sa v zrušení vecného bremena u účastníkov zisťované ako možnosť získania nájomného vlastníkmi nehnuteľností pri ich prenájme a u oprávneného ako finančná povinnosť uhrádzať nájomné za užívanie podobnej nehnuteľnosti alebo bytu. Súd pri úvahe o primeranej náhrade nie je viazaný návrhom, čo znamená, že nie je vylúčená jednorazová peňažná náhrada, ale ani poskytovanie opakujúceho sa peňažného plnenia. Nemožno opomenúť, že náhrada má byť primeraná, táto adekvátnosť však neznamená, že by náhrada musela byť úplne (rovnocenne a v celom rozsahu) vyvažujúca hodnotou práva zodpovedajúceho zrušenému vecnému bremenu. Má za to, že v tejto časti prejednávanej veci vzhľadom na jeho žalobný návrh (zrušiť vecné bremeno bez náhrady) a ustálenú súdnu prax, prvoinštančný súd pochybil v tom, že neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci a neoznačil, resp. neurčil strane sporu (§ 171 C.s.p.), teda jemu, že bude rozhodovať v rámci konania o zrušenie vecného bremena aj o otázke náhrady za zrušené vecné bremeno a nevyzval ho, aby sa v tomto smere k tejto otázke vyjadril, prípadne aby na svoje vyjadrenie doložil relevantné dôkazy. Súd prvej inštancie pri určení náhrady za zrušenie vecného bremena nevykonal žiadne dokazovanie, nevyzval strany sporu na vyjadrenie sa k tejto otázke, ani na doloženie dôkazov na ich prípadné tvrdenia a uspokojil sa len s tým, že si zadovážil ponuky z realitného portálu, kde sú uvedené „ponuky“ za prenájom jednoizbového bytu a na základe toho určil výšku za zrušené vecné bremeno. Takéto dokazovanie a následné právne posúdenie je podľa jeho názoru v rozpore so zákonom (§ 185 a nasl. C.s.p.) i ustálenou súdnu praxou. Prvoinštančný súd nezobral do úvahy hlavne tieto skutočnosti: obsahom vecného bremena zriadeného na základe dohody strán sporu bolo v darovacej zmluve uvedené, že „Obdarovaný I. E. B. zriaďuje v prospech darcu B. E. bezplatné vecné bremeno, ktoré zodpovedá jeho právu doživotne užívať nehnuteľnosti ako celok 1/1, vymedzené v čl. I., bode 1 tejto zmluvy.“ On ako oprávnený z vecného bremena sa však nezaviazal v obsahu vecného bremena na zabezpečenie bývania, ale iba užívania v darovaných nehnuteľnostiach s poukazom na význam slova užívať, ktorý v kontexte s prejednávanou vecou je dôležitý z dvoch hľadísk: či význam tohto slova obsahuje aj právo bývať vo vzťahu k nehnuteľnosti a či vôbec pri zrušení vecného bremena vzniká z takéhoto záväzku právo na náhradu za zrušenie vecného bremena, mysliac tým náhradu za bývanie (výhodou oprávneného z vecného bremena). Napriek možnej polemike o význame formulácie „právo na užívanie nehnuteľnosti“ a nie bývanie, umožnil žalovanému v nehnuteľnosti bývať až do doby, kedy prišlo k zmene pomerov medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného na základe správania sa žalovaného; súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s otázkou výšky primeranej náhrady za zrušené vecné bremeno. Zákon síce bližšie primeranú náhradu necharakterizuje, ale z hľadiska správneho rozhodnutia o tejto náhrade je významné, aký je majetkový prospech vlastníka (spoluvlastníkov) zaťaženej nehnuteľnosti a majetkový dôsledok u oprávneného, vychádzajúc z toho, že právo z vecného bremena spočíva v bezplatnom doživotnom bývaní. Vzhľadom na tento charakterizujúci účel (výhodu oprávneného z vecného bremena) musia byť majetkové dôsledky prejavujúce sa v zrušení vecného bremena u účastníkov zisťované ako možnosť získania nájomného vlastníkmi nehnuteľností pri ich prenájme a u oprávneného ako finančná povinnosť uhrádzať nájomné za užívanie podobnej nehnuteľnosti alebo bytu. Súd pri úvahe

o primeranej náhrade nie je viazaný návrhom, čo znamená, že nie je vylúčená jednorazová peňažná náhrada, ale ani poskytovanie opakujúceho sa peňažného plnenia. Nemožno opomenúť, že náhrada má byť síce primeraná, táto adekvátnosť však neznamená, že by náhrada musela byť úplne (rovnocenne a v celom rozsahu) vyvažujúca hodnotu práva zodpovedajúceho zrušenému vecnému bremenu. Aj keby sa odvolací súd stotožnil s tým, že žalovanému patrí finančná náhrada za zrušené vecné bremeno (vo výnimočných prípadoch môže byť zrušené aj bez náhrady), tak je súd povinný spoľahlivo zistiť výšku primeranej náhrady a posúdiť, či vlastník nehnuteľnosti je povinný poskytnúť náhradu jednorázovo alebo v opakujúcich sa peňažných plneniach (mesačne, štvrťročne atď.). Prvoinštančný súd len na základe inzerátov z portálu stanovil, resp. ho zaviazal na peňažné plnenie vo výške 300,- €/mesiac v prospech žalovaného. Vychádzajúc z praxe konštatoval, že realitné kancelárie uvádzajú pri inzercii nájmu za byty sumu, ktorá zahrňuje v cene nájmu aj poplatok za energie a tiež províziu realitnej kancelárie, z čoho vyplýva, že takýto podklad (dôkaz) nie je pre stanovenie primeranej náhrady za zrušené vecné bremeno relevantný. Pre informáciu priložil ním zistené výšky nájmu za byty v Meste Modra, ktoré sú však diametrálne odlišné od tých, z ktorých vychádzal súd prvej inštancie pri vynesení rozhodnutia; nemalo sa vychádzať zo znaleckého posudku vyhotoveného za účelom zistenia ceny nájmu za bývanie, ktoré by si zabezpečil žalovaný po zrušení vecného bremena. V konaní pred súdom prvej inštancie nemohol tak urobiť, nakoľko na takéto dokazovanie mu nebol daný priestor. Súd prvej inštancie pri hodnotení zisteného skutkového stavu nevezal do úvahy tú skutočnosť, že protiprávnym konaním žalovaného (oprávneného z vecného bremena) mu tento spôsobil na jeho majetku škodu za cca 80.000,- €, pričom poisťovňa mu vyplatila len sumu 51.000,- €, takže mu vznikla škoda na majetku vo výške cca 29.000,- €, ktorú sumu musel znova získať (musel si zobrať úver) a použiť pri uvedení rodinného domu do užívania schopného stavu. Aj k tomuto malo byť prihliadnuté pri určení náhrady za zrušenie vecného bremena. Ďalej žalobca v odvolaní uviedol, že sa nestotožňuje ani výrokom o náhrade trov konania, pretože v spore dosiahol plný úspech, nakoľko na základe jeho žaloby bolo zrušené vecné bremeno a žalovanému bola priznaná náhrada. Nesúhlasí s výškou náhrady za zrušenie vecného bremena, keďže táto je neprimerane vysoká s prihliadnutím na konštatovaný stav, že žalovaný sa od roku 2016 žiadnym spôsobom nepodielal na chode domácnosti a všetky náklady spojené s chodom nehnuteľností znáša on. Odvolaciemu súdu preto navrhol rozsudok v napadnutom výroku zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie; žiadal trovy konania. V doplnení odvolania žalobca uviedol, že na preukázanie svojich skutkových tvrdení v odvolaní uplatňuje prostriedky procesného útoku podľa § 366 písm. c/ C.s.p., a to na preukázanie výšky nákladov, resp. priemernej náhrady za zrušené vecné bremeno, ktoré bolo určené v sume 400,- € mesačne. Túto sumu prvoinštančný súd stanovil bez toho, aby vo veci vykonal riadne dokazovanie, pričom mu neumožnil v danom smere produkovať dôkazy a tak nemohol doložiť a preukázať, že uvedená suma určená súdom je neprimeraná a neopodstatnená. Žalovaný má v súvislosti so zabezpečením bývania mesačné náklady vo výške 100,- € (nájomné + energie) podľa výpisu z účtu žalovaného z VÚB, a.s. za mesiace júl až september 2019. Žalovaný býva v súčasnosti v byte v Modre, C. č. XX, od jeho odsťahovania sa z jeho nehnuteľnosti prestali akékoľvek konflikty a nedorozumenia, vzájomné útoky medzi nimi.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Proti uvedenému rozsudku podal včas odvolanie žalovaný dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Uviedol, že žalobca nepreukázal to čo tvrdil v žalobe a výsluchu, že vzťahy medzi nimi sa zhoršili v auguste 2016, pretože nedorozumenia začali v auguste 2015, keď po návrate z liečenia našiel rozbité záchody na prízemí i poschodí rodinného domu. Bol veľmi prekvapený, nakoľko pred svojim odchodom na liečenie mu syn nepovedal o tom, že chce robiť v rodinnom dome nejaké úpravy. Naopak zdôrazňoval, že v dome nič nezmení, bude len zatepľovať zadnú časť rodinného domu. Nezhody začali dva mesiace potom ako daroval žalobcovi 1 predmetných nehnuteľností a ich príčinou bola skutočnosť, že ho žalobca podviedol, pretože pred darovaním nehnuteľností mu povedal, že má v pláne previesť rozsiahlu rekonštrukciu rodinného domu, najmä jeho vnútornej časti, ktorej súčasťou malo byť aj jeho sťahovanie sa z priestorov, ktoré mu žalobca garantoval, že ich bude môcť v rámci výkonu zriadeného vecného bremena užívať. Nikdy by žalobcovi nedaroval svoj podiel, ak by vedel o jeho plánoch. Rodinný dom, ktorého 1 daroval žalobcovi je generačný, dvojposchodový, ktorý s manželkou postavili tak, aby v ňom mohol bývať niektorý z ich synov s rodinou. Ďalej konštatoval, že prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, v bode 4. obšírne citoval zo zápisnice Okresnej prokuratúry Pezinok zo dňa 26.8.2016, č. 1 Pn 16/1107-1, ktorá obsahuje trestné oznámenie na neho, ktoré žalobca doplnil dňa 10.10.2016 (trestné

oznámenia vedené na OR PZ Modra pod č. ČVS: ORP-393/MD-PK-2016 a č. ČVS: ORP-466/MD-PK-2016), ale zahŕňa výlučne tvrdenia žalobcu bez akejkoľvek verifikácie. Žalobca nepreukázal pravdivosť svojich tvrdení uvádzaných v zápisniciach napríklad rozhodnutím orgánov činných v trestnom konaní o začatí trestného konania, ani svedkami, ktorí boli v tomto konaní vypočutí. Nebol to on, kto žalobcovi ublížil, naopak žalobca konal protiprávne, keď mu bránil v realizácii jeho práva vyplývajúceho zo zriadeného vecného bremena, a to doživotne užívať predmetné nehnuteľnosti. Dňa 17.12.2016 prišiel do rodinného domu žalobca spolu s manželkou a začali mu vyhadzovať šaty zo skrine, pritom mu vulgárne nadávali a hovorili, že pôjde tam, kam ho oni dajú, vyhrážali sa mu, že ak nedá z domu preč svojho psa, tak ho na druhý deň zabijú, keďže v darovacej zmluve a zmluve o zriadení vecného bremena sa nepíše nič o tom, že môže mať v dome aj psa. Kričali, že si do domu nesmie pozvať návštevu, každého vyhodí, bol na konci so silami a nechápal ako sa môže žalobca, ktorý je jeho syn, ktorému daroval polovicu rodinného domu, t.j. značnú hodnotu, cca 60.000,- €, takto k nemu správať pár dní pred vianočnými sviatkami. V dôsledku správania sa žalobcu a jeho manželky sa mu zvýšil krvný tlak na 120/220, zobral si preto lieky, po ktorých sa cítil ešte horšie. Bol bezradný, nevedel si predstaviť ako bude ďalej žiť a okolo 24,00 hod. v zúfalstve rozliat v pivnici benzín a naftu, na schody položil tri sviečky, tieto zapálil a aj rozliaty benzín. Potom odišiel z domu a chcel skončiť so životom, celú noc a nasledujúci deň chodil autom, vystúpil pri Šali a chcel sa hodiť pod vlak, žiaden ale nešiel. Dňa 19.12. (pondelok) išiel dobrovoľne na políciu a vypovedal k uvedeným skutočnostiam. Okresná prokuratúra Pezinok uznesením zo dňa 16.6.2017, č. Pv 788/16-1107-26, zastavila trestné stíhanie voči nemu pre zločin všeobecného ohrozenia, pretože podľa znaleckého posudku vypracovaného znalkyňou MUDr. Danielou Martišovou, nebol v čase činu pre nepríčetnosť trestne zodpovedný. Odkázal na body 9. a 16. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia s tým, že svedkovia, ktorí boli v konaní vypočutí uvádzali, že je konfliktná osoba, sa nestotožňuje. Predmetnú darovaciu zmluvu a zmluvu o zriadení vecného bremena vypracoval žalobca, je na nej uvedený dátum uzavretia dňa 17.6.2015, ale preukázateľne ju podpísali dňa 16.6.2015 a dnes už chápe, prečo žalobca nechcel v zmluve konkretizovať rozsah vecného bremena, nakoľko to bolo súčasťou jeho plánu, ako ho pripraviť o možnosť užívať v rodinnom dome priestory, na ktorých sa dohodli. Ak by bola pravda, že je osoba konfliktná s despotickými črtami, o čom podľa svedka M. E. žalobca vedel, nevie prečo od neho prijal dar a tvrdil, že mu zabezpečí právo užívať nehnuteľnosti doživotne; dnes vie, že tak žalobca urobil z dôvodu, aby ho pripravil o majetok. Nepochybné, že vlastnícke právo je najúplnejšie a najširšie vecné právo, ktoré umožňuje vlastníkovi veci v medziach stanovených právnymi predpismi nakladať s vecami na základe svojho vlastného rozhodnutia, že je právom absolútnym, pôsobiacim voči všetkým a zodpovedá mu povinnosť ostatných subjektov nerušiť vo výkone jeho práva k veci. Aj keď právo pri uplatňovaní vlastníckeho práva vychádza zo zásady nedotknuteľnosti a zdá sa, že je to právo neobmedzené, nie je to tak. V posudzovanom prípade žalobca ako vlastník nehnuteľnosti dobrovoľne obmedzil svoje vlastnícke právo tým, že zmluvou zriadil pre neho vecné bremeno spočívajúce v jeho povinnosti umožniť mu doživotne a bezplatne užívať rodinný dom. Poukázal na ustanovenia § 151n až § 151p Občianskeho zákonníka a na to, že v jeho prípade bolo vecné bremeno zriadené zmluvou, ktorá obsahuje jeho právo doživotného užívania nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu. Vecné bremeno zanikne jeho smrťou, ale žalobca nechcel na túto skutočnosť čakať a tak rôznymi konaniami, ktoré opísal vo svojich vyjadreniach, mu kontinuálne od momentu, keď mu daroval polovicu nehnuteľností, znemožňoval ich riadne užívanie, aj napriek tomu, že túto povinnosť na seba prevzal podľa darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena a keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie Okresného súdu Pezinok zo dňa 18.5.2017, sp.zn. 4 C 21/2017, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zdržať sa akéhokoľvek konania, ktorým by obmedzil jeho právo z vecného bremena vyplývajúceho z uvedených zmlúv uzavretých medzi ním a žalobcom, výkon ktorého spočíva v jeho práve doživotne užívať predmetné nehnuteľnosti, ako aj znášať výkon jeho práva z vecného bremena vyplývajúceho z predmetných zmlúv a sprístupniť mu vstup do rodinného domu v Modre, na R. ulici č. XXXX a za týmto účelom mu odovzdať kľúče od bytu, podal predmetnú žalobu. Napriek právoplatnému a vykonateľnému citovanému uzneseniu mu žalobca doteraz neumožňuje výkon jeho práva vyplývajúceho zo zmluvy o zriadení vecného bremena. Ďalej uviedol, že v konaní o zrušenie vecného bremena je potrebné zistiť, či došlo k zmene pomerov a posúdiť nakoľko táto zmena mala vplyv na spôsob výkonu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu a vziať do úvahy ujmu, ktorá oprávnenému vznikne v dôsledku zrušenia vecného bremena a porovnať ju s ujmou, ktorá vznikla vlastníkovi zaťaženej nehnuteľnosti. Žalobca mu pred darovaním polovice nehnuteľnosti a zriadení vecného bremena nepovedal, že už nebude môcť po darovaní nehnuteľnosť užívať, naopak opakovane ho ubezpečoval, že bude môcť, tak ako sa dohodli, užívať prízemie a žalobca s rodinou poschodie. Zopakoval, že žalobca zdôraznil, že v dome nič nezmení, bude len zateplovať zadnú časť rodinného domu, čo však po darovaní porušil. Žalobca v žalobe, ale ani počas dokazovania pred súdom

prvej inštancie nedokázal, že bola splnená základná podmienka úspešnosti jeho žaloby, a to že došlo k zmene pomerov. Prvoinštančný súd vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, pričom svedok, jeho syn M. E., uvádzal na otázku kedy dochádzalo ku konfliktom medzi ním a žalobcom situácie, ktoré sa mali odohrať ešte za života jeho manželky a že konfliktov bolo veľa za posledných päť rokov. Ďalší svedok P. E. vypovedal, že mu i jeho deťom žalobca zakázal chodiť do domu, ako aj jeho kamarátom a nakoniec mu začal vadiť aj jeho pes. Z výpovedí svedkov jednoznačne vyplynulo, že to bol práve žalobca, ktorý mu svojim konaním znemožnil výkon jeho práva vyplývajúceho zo zriadeného vecného bremena. Žalobcu, ani jeho rodinu neohrozoval na živote a zdraví, len trval na tom, aby konal v súlade so zmluvou o zriadení vecného bremena, ktorou si sám obmedzil svoje vlastnícke právo, pretože dobrovoľne na seba prevzal povinnosť umožniť mu doživotne užívať rodinný dom. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dôvodil tým, že slovné a fyzicky bránil žalobcovi v rekonštrukcii, ale neprihliadol na skutočnosť, že práve rekonštrukciou mu žalobca nielenže bránil, ale aj znemožňoval výkon jeho práva doživotne užívať nehnuteľnosť a to tým najhrubším spôsobom, aj potom ako mu poisťovňa UNIQA v júni 2018 poukázala poistné plnenie v sume 51.182,63 €. Žalobca nepredložil žiaden dôkaz o tom, že sú splnené podmienky § 151p Občianskeho zákonníka, keď nedošlo k zmene pomerov a súčasne v dôsledku zmeny pomerov došlo k hrubému nepomeru medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, pričom právne významný je len ten hrubý nepomer, ktorý vznikol v dôsledku zmeny pomerov. Medzi zmenou pomerov a vznikom hrubého nepomeru musí existovať príčinná súvislosť. Podkladom pre rozhodnutie súdu môže byť len porovnanie zaťaženia vlastníka a výhody oprávneného v dobe, keď bolo zriadené vecné bremeno so stavom v dobe rozhodovania. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť; žiadal trovy konania.

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že ho považuje za účelové a právne irelevantné, keď v ňom neuviedol také skutočnosti, resp. dôvody, ktoré zakladajú dôvodnosť podania odvolania, t.j. nenapíňajú skutkovú podstatu ani jedného odvolacieho dôvodu, ktorým odôvodnil žalovaný odvolanie. V obsahu odvolania sa vyskytujú permanentne tie isté pasáže a tvrdenia ako ich uviedol žalovaný v konaní na súde prvej inštancie. Vzhľadom na dôvody odvolania, možno tieto chápať skôr ako kontraproduktívne vo vzťahu k meritu veci. Skutkové tvrdenia žalovaného sú často nepresné, protichodné a v zásadnom rozpore s tým ako bol skutkový stav zistený a ustálený prvoinštančným súdom na základe rozsiahleho dokazovania. Skutkové tvrdenia žalovaného sú ovplyvnené pravdepodobne aj jeho zlým psychickým stavom a zmätenosťou, ktoré sa začali prejavovať po termíne rozhodnom pre posudzovanie toho, či k zmene pomerov prišlo alebo nie (po auguste roku 2015, keď bola zavkladovaná darovacia zmluva a zmluva o zriadení vecného bremena). Od tohto obdobia žalovaný zásadným spôsobom zmenil prístup a správanie nielen voči nemu, ale aj jeho rodine. Pravdepodobne boli príčiny zmeny chovania zo strany žalovaného voči nemu ovplyvnené jeho zhoršujúcim sa psychickým stavom, čo vyústilo do jeho protiprávneho konania, ktorým ohrozil nielen majetok v jeho vlastníctve, ale aj zdravie a život jeho rodiny i jeho bezprostredných susedov (založenie požiaru žalovaným v predmetnej nehnuteľnosti). Nepochopiteľné zmeny v správaní sa žalovaného od roku 2016 sú od tej doby permanentné a prejavujú sa aj v súčasnosti, čo nenamietal ani sám žalovaný (konštatovali to aj znalci v trestnom konaní po požiari založeným žalovaným v decembri 2016) a vyplýva to i zo zdravotnej dokumentácie žalovaného. Agresivita, despotická povaha, problémy s pamäťou a ostatné príznaky zlého duševného stavu žalovaného sa prejavovali v posledných dvoch rokoch, čo bolo zrejme aj z jeho správania sa na pojednávaniach na súde prvej inštancie. Aj zákonný sudca mohol na vlastné oči vidieť ako sa žalovaný správa voči nemu a ostatným synom, ktorí v spore vystupovali ako svedkovia, takže na základe toho mal uľahčenú situáciu v posudzovaní skutkového stavu ako ho uviedol on sám. Žalovaný sa prostredníctvom právneho zástupcu neustále snaží presvedčiť súd, že „neprišlo k zmene pomerov ako základnej podmienke pre úspešnosť podanej žaloby.“ Opak je však pravdou, čo potvrdili svedkovia a vyplynulo to zo zistenia podmienok, za akých prišlo k príprave a realizácii právneho úkonu, na základe ktorého žiadal zrušiť vecné bremeno. Povedané veľmi mierne a ľudovo - len blázon by uzatváral zmluvu o zriadení vecného bremena s takým obsahom ako je to uvedené v obsahu darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena č. Z. a mal by vedomosť o tom, že osoba v prospech ktorej bola právna povinnosť urobená sa správa tak, ako to začalo a postupne gradovalo po uzavretí uvedenej zmluvy. To že k zmene pomerov prišlo vyplýva jednoznačne z dokazovania na súde prvej inštancie i keď si to žalovaný nechce za žiadnu cenu pripustiť. Žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, naopak stále opakuje svoje tvrdenia, ktoré sa nezakladajú na pravde. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalovaný je úplne mimo reality, prekrúca fakty a je plne odhodlaný naďalej pokračovať v začatých činnostiach postavených na klamstvách, kde podľa jeho vyjadrenia vykoná všetko, aby dosiahol svoje a tým porušiť dohodu o

dedičstve, ktorou sa všetci dedičia dohodli po smrti jeho matky P. E.. Zotrval na svojich písomných a ústnych podaniach a skutkových a právnych záveroch uvedených vo svojom odvolaní proti napadnutému rozsudku. Dostatočne preukázal, že existovali dôvody na podanie žaloby, nakoľko žalovaný nebol a nie je ochotný žiadnym spôsobom sa dohodnúť na vyriešení situácie nielen v súvislosti s rekonštrukciou rodinného domu, pričom nerešpektuje, resp. nechce rešpektovať obsah vecného bremena v reálnom živote (týkajúci sa hlavne užívania rodinného domu) a takáto neznesiteľná situácia trvá prakticky od rekonštrukcie domu od začiatku roka 2016. Následkom neustálych konfliktov vinou správania sa žalovaného vznikol stav, kedy legitímny a výlučný vlastník nehnuteľnosti (on s rodinou) nemôže bývať a užívať nehnuteľnosť, pričom majú neustále obavu, že v prípade, ak by sa do nehnuteľnosti nasťahoval, tak je ohrozený ich život, zdravie a aj majetok. Ním popísaný skutkový a právny stav dostatočne preukazuje, že od momentu zriadenia vecného bremena do podania žaloby na jeho zrušenie došlo k zmene pomerov medzi osobou oprávnenou a povinnou z vecného bremena, že je daný dôvod na jeho zrušenie. S ohľadom na konanie žalovaného, je dlhšie užívanie nehnuteľnosti žalovaným nemožné. Zopakoval, že považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne a právne správny, náležite odôvodnený; zotrval na odvolacom návrhu. 8.

Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu nevyjadril.

9. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1, Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. februára 2021; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Odvolanie žalobcu odmietol ako odvolanie, ktoré bolo podané oneskorene (§ 386 písm. a/ C.s.p.), pretože je nepochybné, že súd prvej inštancie doručoval napadnutý rozsudok právnenému zástupcovi žalobcu podľa § 219 ods. 2 C.s.p., avšak odvolanie proti nemu podal neskoro, po uplynutí zákonnej procesnej 15. dňovej lehoty na podanie odvolania (§ 362 ods. 1 veta prvá C.s.p.), ktorú nemožno predĺžiť. Napadnutý rozsudok bol doručený žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu dňa 30.1.2019 na pojednávaní, na ktorom bol rozsudok vyhlásený (§ 105 ods. 1, § 219 ods. 2 C.s.p.), lehota na podanie odvolania mu začala plynúť nasledujúci deň po doručení, t.j. dňa 31.1.2019 a uplynula dňa 14.2.2019 (štvrtok). Ak teda svoje odvolanie žalobca podal dňa 15.2.2019 (č.l. 308 spisu), stalo sa tak neskoro, po uplynutí zákonnej procesnej lehoty na podanie odvolania. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd odvolaním žalobcu nezaoberal.

10. Rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

11. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

12. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie, a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

13. Žalobca sa predmetnou žalobou domáha zrušenia vecného bremena zriadeného na základe darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena zo dňa 17.6.2015, ktorej vklad bol povolený do katastra nehnuteľností pod V - XXXX/XXXX, na základe ktorej žalovaný ako obdarovaný daroval žalobcovi ako darcovi 1 nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, nachádzajúcich sa v katastrálnom území Modra, a to pozemky parcely registra „C“ č. XXXX/XX o výmere 74 m², záhrady; č.

XXXX/X o výmere 173 m², zastavané plochy a nádvoria; č. XXXX/X o výmere 120 m², zastavané plochy a nádvoria a stavbu - rodinný dom, súpisné č. XXXX s tým, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom uvedených nehnuteľností v 1 a preto zriadil v prospech žalovaného bezplatne vecné bremeno, ktoré zodpovedá jeho právu doživotne užívať uvedené nehnuteľnosti ako celok 1/1 (č.l. 4, 5 spisu).

14. Súd prvej inštancie dospel k správneému záveru, že po vzniku vecného bremena nastala zmena pomerov (trvajúca aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie), ktorá mala vplyv na spôsob výkonu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, ktorá sa prejavila na užívaní nehnuteľností vecným bremenom zaťažených. Žalobca nadobudol 1 predmetných nehnuteľností na základe osvedčenia o dedičstva zo dňa 8.1.2015 a 1 nehnuteľností v zmysle uvedenej darovacej zmluvy zo dňa 17.6.2015, ktorej súčasťou bola aj zmluva o zriadení vecného bremena, ktoré bolo zriadené bezplatne (Čl. II. bod 2. zmluvy). V čase vzniku vecného bremena (dňa 17.6.2015) boli vzťahy medzi žalobcom a žalovaným normálne, žili spoločne v nehnuteľnosti - rodinnom dome, ale zakrátko nastali medzi nimi problémy, ktoré spočívali v tom, že žalobca sa rozhodol rodinný dom zrekonštruovať, s čím žalovaný nesúhlasil (súhlasil len so zateplením jednej steny domu). Postupne dochádzalo medzi žalobcom, jeho rodinou a žalovaným k vzájomným konfliktom (osočovanie, vyhrážky), čo vyústilo do podaní trestných oznámení na žalovaného zo strany žalobcu (č.l. 11 - 22, 35 spisu); žalovaný bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu (dopustil sa ho dňa 19.8.2016 v predmetnom rodinnom dome, keď bránil žalobcovi vo vstupe do obývacej izby v rodinnom dome, ktorého je žalobca vlastníkom; č.l. 37 spisu). Reakciou žalovaného na pretrvávajúce problémy medzi ním a žalobcom (žalobca mu nechcel dovoliť mať v dome psa, zavolať si kamarátov) bolo založenie požiaru v rodinnom dome dňa 18.12.2016, za čo bolo voči nemu začaté trestné stíhanie (č.l. 29 spisu). Okresná prokuratúra Pezinok uznesením zo dňa 16.6.2017, č. Pv 786/16/1107-26, zastavila trestné stíhanie obvineného - žalovaného pre uvedený trestný čin z dôvodu, že obvinený nebol v čase činu pre nepríčetnosť trestne zodpovedný (č.l. 43 spisu).

15. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, že žalobca nepreukázal, že došlo k zmene pomerov a v dôsledku zmeny pomerov k hrubému nepomeru medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, pretože prvoinštančný súd vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie za účelom preukázania, či došlo v danom prípade k zmene pomerov a hrubého nepomeru medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, a to výpoveďami svedkov i listinnými dôkazmi. Odvolací súd poukazuje na to, že zmena pomerov, ktorou vznikne hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, spočíva nielen v objektívnych okolnostiach, ale aj v osobných pomeroch účastníka a za určitých okolností môže vzniknúť i zmenou v chovaní účastníkov. Za zmenu pomerov sa nepovažuje samotná skutočnosť, že došlo k zmene vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ku ktorej sa vecné bremeno viaže. Podkladom pre rozhodnutie súdu môže byť len porovnanie zaťaženia vlastníka a výhody oprávneného v dobe, kedy bolo vecné bremeno zriadené so stavom v dobe rozhodovania súdu a musí ísť o zjavnú neprimeranosť. Pri rozhodovaní o obmedzení alebo zrušení vecného bremena v dôsledku zmeny pomerov treba vziať do úvahy všetky okolnosti veci, predovšetkým treba zistiť, či došlo k zmene pomerov a posúdiť, nakoľko táto zmena mala vplyv na spôsob výkonu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, ako sa prejavila na užívaní nehnuteľnosti vecným bremenom zaťaženej a vziať do úvahy i ujmu, ktorá oprávnenému nastane v dôsledku obmedzenia alebo zrušenia vecného bremena za náhradu.

16. Prvoinštančný súd dospel k správneému záveru, že zasahovaním do výkonu vlastníckeho práva žalobcu zo strany žalovaného tým, že bránil v rekonštrukcii rodinného domu, čím sa konflikty medzi nimi dostali na neúnosnú mieru, došlo k zmene pomerov (bod 16. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). Synovia žalovaného, M. a B. E. ako svedkovia zhodne tvrdili, že žalovaný je panovačný, konfliktný, že sa žalovanému nepáčilo, že sa vykonáva rekonštrukcia domu, ďalší syn P. E. ako svedok uviedol, že žalobcovi povedal, že sa mu čuduje, že ide do domu, keď sa so žalovaným nemali príliš v láske a že žalovaný dom prerábať nechcel. V konaní mal súd prvej inštancie dostatočne preukázané svedeckými výpoveďami (okrem synov žalovaného i ďalšími výpoveďami svedkov), ako aj listinnými dôkazmi (trestné oznámenia, priestupkové konanie), že žalovaný je konfliktná osoba. Ak žalovaný tvrdil opak, t.j. že nie konfliktný, mal na preukázanie tohto tvrdenia označiť dôkazy, čo neurobil. Odvolací súd poukazuje na to, že v danom prípade ide o vecné bremeno charakteru in personam (osobné vecné bremeno) a jeho obsahom je užívanie nehnuteľnosti za účelom uspokojovania osobných potrieb oprávnenej osoby. Žalovaný ako oprávnený z vecného bremena mal rodinný dom užívať, nie neprimeraným spôsobom zasahovať do vlastníckeho práva žalobcu a brániť mu v rekonštrukcii rodinného domu.

Ak tak urobil, tak ako správne konštatoval prvoinštančný súd, zasahoval do výkonu práv žalobcu ako vlastníka veci spôsobom, ktorým obmedzoval využívanie jeho vlastníckych práv, takže nastal hrubý nepomer medzi bremenom povinného a výhodou oprávneného. Ak sa žalovaný domnieval, že žalobca mu bráni v riadnom užívaní nehnuteľností, mohol na nápravu využiť právne prostriedky, napríklad podaním žaloby, ktorou by sa domáhal vrátenia daru, alebo určenia neplatnosti darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena, čo však neurobil a práve naopak svojim nevhodným správaním začal rušiť žalobcu ako vlastníka predmetných nehnuteľností vo výkone jeho vlastníckeho práva (vyhrážanie, založenie požiaru v rodinnom dome). Odvolací súd sa stotožnil i s argumentáciou súdu prvej inštancie uvedenej v bode 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku k čomu dodáva, že ďalšie spolužitie sporových strán by vzhľadom na ich vzájomné problémy a konflikty nebolo vhodné a tak so zreteľom na uvedenú zmenu pomerov nie je možné od žalobcu ako výlučného vlastníka bremenom zaťažených predmetných nehnuteľností spravodlivo požadovať plnenie z vecného bremena. Žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ani dôkazy, ktoré by pre neho privedli iné rozhodnutie vo veci. Odvolací súd preto považuje napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým prvoinštančný súd rozhodol o zrušení vecného bremena na návrh žalobcu za vecne správny.

17. Odvolací súd považuje napadnutý rozsudok za vecne správny aj vo výroku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalovanému primeranú náhradu za zrušené vecné bremeno, nakoľko vzal do úvahy všetky okolnosti veci a zväzil, že oprávnenému z vecného bremena vznikne ujma v dôsledku zrušenia vecného bremena; žalovaný v odvolaní výšku tejto náhrady (400,- € mesačne) nenamietal.

18. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovení § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

19. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

20. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania odvolací súd taktiež potvrdil podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p., pretože

žalovaný podal odvolanie voči napadnutému rozsudku v celom rozsahu, t.j. aj do výroku o trovách konania, ale svoje odvolanie vo vzťahu k tomuto výroku vôbec nezdôvodnil, preto odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenom výroku, keď odvolanie žalobcu bolo odmietnuté (oneskorene podané). Odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.).

21. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 2 C.s.p. a žiadnej zo sporových strán nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže odvolaniu žalobcu nebolo vyhovené (bolo odmietnuté ako oneskorene podané), takže úspešný bol v odvolacom konaní žalovaný a ani odvolaniu žalovaného nebolo vyhovené a tak mal v odvolacom konaní úspech žalobca.

22. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci LinoCarlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

23. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).